

מ"ת 557/09 - מדינת ישראל נגד מוחמד אבו שנדי

03 אוקטובר 2017

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה
מ"ת 557-09 מדינת ישראל נ' אבו שנדי(עוצר)
151-09-17554-09-17
מספר פל"א 392037/2017

לפני כבוד השופט בכירה אטלייא וشكון
מדינת ישראל
ה המבקש

נגד
מוחמד אבו שנדי (עוצר)
המשיב

nocchim:

ב"כ המבקש: עו"ד קרן כוזרי

ב"כ המשיב: עו"ד שלומי בר

המשיב באמצעות שב"ס

[פרוטוקול הושמטה]

החלטה

בפני בקשה להחזקת המשיב במעצר עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים כנגדו, על פי הקבוע בסעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי [סמכויות אכיפה - מעצרם] תשנ"ו - 1996 [להלן: "החוק"].

כנגד המשיב הוגש כתב אישום המיחס לו עבירות של נהיגה בפסילה, נהיגה ברכב שנאסר לשימוש, נהיגה ברכב כשרישון הרכב פגעה, והעדר ביטוח.

בדיון ביום 3.9.17 הסכים ב"כ המשיב הן לעניין קיומן של לכואה והן לעניין קיומה של עילת מעצר.

לטענת ב"כ המאשימה לאור עברו המכובד של המשיב, אשר בעברו 70 הרשעות מהן 5 הרשעות בגין נהיגה בפסילה וכן

עבירות חוזרת בגין נהיגה כבלתי מורשה ורישון נהיגה שפוך, וכן לאור עברו הפלילי אין מקום לשחרר את הנאשם לחופפת מעצר.

ב"כ הנאשם, טען כי בנסיבות תיק זה ניתן להסתפק בדרך של חלופת מעצר.

בהחלטתי מיום 4.9.17 קבעתי כי לאחר שבחנתי את הבקשה ועינתי בחומר החוקיר, הגיעתי לכל מסקנה כי יש ראיות לכואלה כנגד הנאשם ואף קיימתUILת מעצר כנגדו בשל מסוכנותו וזאת לאחר שנמצא כי קיימים יסוד סביר לחשש שה הנאשם ייסכן את בוחנו של אדם או את בוחן הציבור כפי שקבע בסעיף 21 (א)(1)(ב).

כן קבעתי כי בשל עבورو התעבורי של הנאשם, ספק בעיני אם ניתן לאין את מסוכנותו בדרך שאינה מעצר בפועל.

יחד עם זאת לאור האמור בחוק לפיו על ביהם"ש לבחון האם ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרכים שפגיעתם בחירותו של הנאשם פחותה, הורייתי על קבלת תסקير מעצר בעניינו של הנאשם.

ביום 2.10.17 התקבל תסקיר שירות המבחן בו נאמר בין השאר כי שירות המבחן מתרשם מקיים של סיכון להישנות ביצוע עבירות דומות ולקושי בעמידה בתנאים מגבלים לארוך זמן.

כן קבע שירות המבחן כי המפקחים המוצעים אביו של הנאשם, אחיו וכן אשתו אינם מתאימים לשמש כמפקחים מתאימים.

לගבי אביו בן ה-77 התרשם שירות המבחן כי נראה שהוא יתקשה למלא את משימת הפיקוח בשל נטייתו לצמצם מחומרת המעשים הקשורים לתהום התעבורה וכן הוא לא מודיע לגביות התפקידו שלו.

לגביו אשתו של הנאשם, התרשם שירות המבחן כי קיימת מערכת יחסים מרוחקת בין לבן הנאשם, ושירות המבחן התרשם כי האישה אינה בוטחת במשפט ולא מהוות דמות סמכותית עבורה.

לאור האמור בתסקיר ובהמשך להחלטתי מיום 4.9.17 בה קבעתי כי ספק בעיני אם בנסיבות העניין ניתן לסגור על הנאשם שלא יכול לבצע עבירות נוספות, ניתן ההחלטה לפיה אך ורק כדי למנוע אפשרות של ספק, יש לאפשר לשירות המבחן לפגוש את המפקחים המוצעים, שאפשר ובפגיעה זו יציליח שירות המבחן למצוא נקודות זכות אשר עד עתה כשל ביהם"ש למצאן.

כאמור קבע שירות המבחן כי במצב דברים זה נכון הסיכון ואי התאמת החלופה והערכתו כי הנאשם יתקשה לעמוד בתנאים מגבלים וביעדר חלופות מעצר מפחיתות סיכון, שירות המבחן ממליץ שלא לשחרר את הנאשם מבית המעצר.

כפי שנאמר לא אחת נאשם הנוגג בזמן פסילה מהוות סכנה של ממש לציבור המשתמשים בדרך והתנהגותם מהוות זלזול בחוק:

"נ hinge בככבי הארץ בזמן פסילת רישון טומנת בחובה סיכונים רבים לביטחונם של נוסעים ברכב והולכי רגל. יתר על כן, ולא פחות מכך, היא משקפת התיחסות של ביזוי החוק וצווית בית המשפט... בנסיבות אלה, אין צורך בחיזוק נוסף למסקנה המתבקש כי מדובר בנאש המזלזל זלזול عمוק בחוק, בצווי בית המשפט, ובחשיבותו הבסיסית לקיום את הכללים שהחברה קבעה להבטחת חייהם ושלומם של בני הציבור".

(דברי כבוד השופטת א. פרוקצ'יה רע"פ 3878/05 בנגוזי נ. מדינת ישראל).

נראה לנוכח עבורי של המשיב כיAIMת הדיין אינה שיקול עבור המשיב אשר בוחר לנוהג ולהיות פוטנציאלי לסכנה כמעט וודאית למשתמשים בדרך והוא מנסה להתחמק ולא מתיצב בפני בית המשפט.

במקרה דנן, מלבד המ██ונות בעבירות שבן מואשם המשיב, אשר מסכן עצמו ואת המשתמשים בדרך הוא הוכיח כי הוא בז להליכים משפטיים וממשיך בביצוע עבירות שכבר הורשע בגין. על כן קיימת סבירות גבוהה כי חלופת מעצר שתוטל על המשיב תופר על ידו.

מסקנה זו מקבלת תמיכתה גם מتسקיר שירות המבחן. בנסיבות אלו, חלופת מעצר אינה מתאימה למשיב ובית המשפט לא יעניק לו את ה"קללה" כאשר נראה לו שהוא לא תקין.

בית המשפט העליון קבע בעניין ABOVE רקייה כי:

"אכן, מעצר עד תום ההליכים בעבירות תעבורה אינה שכיח (ראו: בש"פ 2465/05 סלימאן אלחמידי נ' מ"י לא פורסם), אך נסיבות המعيشים המិוחסים לעורר, ובפרט חומרתם, יש בהם כדי להצדיק לטעמי את המשך מעצרו עד תום ההליכים נגדו (ראו: בש"פ 7047/04 יוסף אלעסאם נ' מ"י (לא פורסם)). לא מצאתי כל דמי בהחלהתו המנוחת של בית המשפט המחויז. הלכה היא, כי השיקולים לעניין מעצר עד תום ההליכים נוגעים הן למעשים המិוחסים לנאש והן לניסיונו האישיות העשוויות ללמד על רמת מסוכנותו (ראו: דנ"פ 2316/95, דנ"פ 2316/95, בש"פ 537/95 עימאד גנימאת נ' מ"י, פ"ד מט 641)".

ויפים הדברים גם לעניינינו.

לאור התנהגו של המשיב בעבר, הפרות החוק החזרות ונשנות על ידו, אין שום ביטחון שבמקרה של המרת המעצר לחלופה, לא ישוב המשיב על העבירות בהן הוא מואשם עתה.

על כן, הנני סבורה כי בנסיבות אלו, מוצדק מעצרו של המשיב עד תום ההליכים, בין היתר, כדי למנוע מהמשיב הטעלות מהחוק ומהשר סיכון ציבור המשתמשים בדרך.

אין ספק, כי בנסיבות המקרה דנן, אי אפשר לסמוך על המשיב שלא יבצע עבירות נוספות עד לבחירת משפטו, ועל כן יש הצדקה מלאה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים.

וודגש כי לא מצאת מקומ לשחררו באיזוק אלקטרוני, באשר המדבר ברף מסוכנות גבוהה אשר אין באיזוק כדי לאינו.
לאור כל האמור לעיל, אני מורה על המשך מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים המשפטיים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה והודעה היום י"ג תשרי תשע"ח, 03/10/2017 במעמד הנוכחים.

אטלייא ויסקיין, שופטת בכירה

הוקלד על ידי שנhab מנדל